

Mål C-699/21**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

22 november 2021

Domstol som begär förhandsavgörande:

Corte costituzionale (Italien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

18 november 2021

Klagande:

E.D.L.

Intervenient:

Presidente del Consiglio dei Ministri

Saken i det nationella målet

Det nationella målet gäller en rad frågor om författningsstridighet som har framställts av Corte d'appello di Milano (Appellationsdomstolen i Milano, Italien) i ett straffrättsligt förfarande mot E.D.L. Dessa frågor avser den del av artiklarna 18 och 18-bis i lag nr 69/2005 där det som skäl att vägra att överlämna en person inom ramen för ett förfarande angående en europeisk arresteringsorder inte anges kroniska hälsotillstånd och hälsotillstånd på obestämd tid som medför risk för mycket allvarliga konsekvenser för den person som begärs överlämnad.

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Begäran om förhandsavgörande har framställts med stöd av artikel 267 FEUF och avser tolkningen av artikel 1.3 i rambeslut 2002/584/RIF om en europeisk arresteringsorder, jämförd med artiklarna 3, 4 och 35 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan även kallad stadgan).

Fråga som har hänskjutits för förhandsavgörande

Ska artikel 1.3 i rambeslut 2002/584/RIF om en europeisk arresteringsorder, jämförd med artiklarna 3, 4 och 35 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, tolkas på så sätt att den verkställande rättsliga myndigheten, om den anser att överlämnandet av en person som lider av en allvarlig, kronisk och potentiellt obotlig sjukdom skulle innebära en risk för att personen drabbas av en allvarlig hälsoskada, ska begära att den utfärdande rättsliga myndigheten lämnar uppgifter som innebär att det kan uteslutas att denna risk föreligger och, om sådana försäkringar inte erhålls inom rimlig tid, ska vägra att överlämna personen?

Anförda unionsbestämmelser

Rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, särskilt artiklarna 1.3, 3, 4, 4a, 15 och 23.4

Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt artiklarna 3, 4, 35, 47, 51.1 och 52.4

FEU: artiklarna 6 och 19

Anförda nationella bestämmelser

Den italienska konstitutionen: artiklarna 2, 3, 32 och 111

Codice di procedura penale (straffprocesslagen): artiklarna 705.2 c-bis och 275.4-bis

Decreto del Presidente della Repubblica (d.P.R.) 9 ottobre 1990, n. 309, *Testo unico delle leggi in materia di disciplina degli stupefacenti e sostanze psicotrope, prevenzione, cura e riabilitazione dei relativi stati di tossicodipendenza* (presidentdekret nr 309 av den 9 oktober 1990, Den konsoliderade versionen av lagar på området för narkotika och psykotropa ämnen, förebyggande, behandling och rehabilitering av missbrukstillstånd)

Legge 22 aprile 2005, n. 69, *Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri* (lag nr 69 av den 22 april 2005, Bestämmelser för att anpassa den nationella lagstiftningen till rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna), särskilt

– artiklarna 2, 18 och 18-bis

– artikel 1.1 i den lydelse som gällde före ändringen genom lagstiftningsdekret nr 10/2021: ”Denna lag genomför bestämmelserna i rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002 (nedan kallat rambeslutet) om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna i den nationella rättsordningen i den mån dessa bestämmelser inte strider mot de övergripande principerna i den italienska konstitutionen på området för de grundläggande rättigheterna, rätten till frihet och rätten till en rättvis rättegång.”

– artikel 23.3: ”När det föreligger humanitära skäl eller allvarliga skäl att tro att överlämnandet innebär en fara för personens liv eller hälsa kan överrättens ordförande eller den av ordföranden utsedda domaren genom motiverat beslut skjuta upp verkställandet av beslutet om överlämnande, vilket justitieministern utan dröjsmål ska underrättas om.”

Decreto legislativo 2 febbraio 2021, n. 10, *Disposizioni per il compiuto adeguamento della normativa nazionale alle disposizioni della decisione quadro 2002/584/GAI, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra stati membri, in attuazione delle delega di cui all'articolo 6 della legge 4 ottobre 2019, n. 117* (lagstiftningsdekret nr 10 av den 2 februari 2021, Bestämmelser för fullständig anpassning av den nationella lagstiftningen till bestämmelserna i rambeslut 2002/584/RIF om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, genom genomförande av delegeringen i artikel 6 i lag nr 117 av den 4 oktober 2019)

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i det nationella målet

- 1 Općinski sud u Zadru (Stadsdomstolen i Zadar, Kroatien) utfärdade den 9 september 2019 en europeisk arresteringsorder för lagföring av E.D.L., tilltalad för narkotikainnehav och -försäljning. Brottet begicks på kroatiskt territorium år 2014.
- 2 Försvararna av den person som begärs överlämnad inkom med läkarintyg till Corte d'appello di Milano, som är den domstol som är behörig att verkställa överlämnandet. I dessa uppgavs svåra psykiska störningar som även var kopplade till tidigare narkotikamissbruk. Corte d'appello di Milano lät därför E.D.L. genomgå en rättspsykiatrisk undersökning där det framkom att E.D.L. led av en psykos som krävde fortsatt behandling. I undersökningsrapporten pekades även på en stor självmordsrisk i händelse av fängelsestraff och slogs fast att den berörda personen inte var lämpad för fängelsevistelse.
- 3 Mot bakgrund av denna undersökning ansåg Corte d'appello di Milano att överföring av den berörda personen till Kroatien genom verkställighet av den europeiska arresteringsordern skulle avbryta möjligheterna till behandling och därmed förvärpa den berörda personens allmänna hälsotillstånd och innebära en verklig risk för den berörda personens hälsa.

- 4 Corte d'appello di Milano fann emellertid att skyldigheten att verkställa en europeisk arresteringsorder endast begränsas av de skäl till att vägra verkställighet som på ett uttömmande sätt fastställs i artiklarna 18 och 18-bis i lag nr 69/2005, medan det inte fastställs något allmänt skäl att vägra verkställighet på grund av behovet att undvika åsidosättanden av de grundläggande rättigheterna för den person som begärs överlämnad, däribland rätten till hälsa. Corte d'appello di Milano beslutade därför att vilandeförklara förfarandet och hänsköt en rad frågor om författningsstridighet till Corte costituzionale (Författningsdomstolen, Italien).

Den behöriga domstolens huvudargument

- 5 Enligt Corte d'appello di Milano innebär regelverket i fråga ett åsidosättande av rätten till hälsa, som skyddas i artiklarna 2 och 32 i konstitutionen. Detta regelverk utgör vidare ett åsidosättande av likabehandlingsprincipen enligt artikel 3 i konstitutionen, eftersom personer som omfattas av en europeisk arresteringsorder behandlas sämre än personer som begärs utlämnade, med avseende på vilka artikel 705.2 c-bis i codice di procedura penale uttryckligen föreskriver att utlämning ska vägras om det av hälso- eller åldersmässiga skäl finns risk för mycket allvarliga konsekvenser för den person som begärs utlämnad.
- 6 Slutligen har Corte d'appello di Milano anfört att enligt artikel 111 i konstitutionen har var och en rätt att inom skälig tid få sin sak prövad. Det strider således mot denna princip att inte fastställa något skäl att vägra verkställighet som är kopplat till den berörda personens hälsa, eftersom det gällande regelverket i detta fall till följd av uppskov med verkställigheten efter beslutet om överlämnande innebär en processuell förflamning som kan komma att bestå en obestämmd tid.

Parternas huvudargument

- 7 Presidente del Consiglio dei ministri (premiärministern, Italien) (nedan kallad intervenienten) har intervenerat i målet vid Corte costituzionale och anfört att frågorna om författningsstridighet ska avvisas eller under alla omständigheter besvaras nekande eftersom de saknar grund.
- 8 Intervenienten har först och främst påpekat att den i artikel 23.3 i lag nr 69/2005 säkerställda möjligheten att skjuta upp överlämnandet helt utesluter all form av åsidosättande av rätten till hälsa för den person som begärs överlämnad. Intervenienten har vidare anfört att den rättspsykiatriska undersökning som Corte d'appello di Milano beslutade om varken visade att den berörda personen lider av psykiska sjukdomar eller pekade på specifika faktorer som kunde bekräfta självmordsrisken.
- 9 Enligt intervenienten hade Corte d'appello di Milano under alla omständigheter i det konkreta fallet kunnat följa det förfarande som EU-domstolen har angett i sin praxis. Corte d'appello di Milano borde även ha inhämtat information om de

former av övervakning, terapi och psykiatrisk vård som i händelse av överlämnande kan sättas in av den medlemsstat som har utfärdat arresteringsordern.

- 10 Intervenienten anser att genomförandet av det förfarande som har införts i och med EU-domstolens dom Aranyosi och Căldăraru (C-404/15 och C-659/15 PPU) även innebär att det saknas stöd för invändningarna om överlämnandeförfarandets rimliga varaktighet och det påstådda åsidosättandet av likabehandlingsprincipen.

Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

- 11 Den hänskjutande domstolen, Corte costituzionale, understryker först och främst att det varken i artikel 18 eller i artikel 18-bis i lag nr 69/2005 föreskrivs att överlämnandet av en person ska eller får vägras när överlämnandet skulle utsätta personen för en mycket allvarlig hälsorisk. Enligt Corte costituzionale uppfattning gäller detta både artiklarna i deras lydelse före ändringen genom lagstiftningsdekret nr 10/2021 och i artiklarnas nu gällande lydelse.
- 12 Corte costituzionale påpekar att frågorna om författningsstridighet inte enbart gäller huruvida de omtvistade bestämmelserna är förenliga med den italienska konstitutionen utan i första hand avser tolkningen av unionsrätten (särskilt artiklarna 3, 4 och 4a i rambeslut 2002/584/RIF), som specifikt har införlivats med den italienska rättsordningen genom ovannämnda lag.
- 13 Enligt den hänskjutande domstolens uppfattning är det framför allt nödvändigt att få klarhet i huruvida uppskov med överlämnandet i enlighet med artikel 23.3 i lag nr 69/2005, som har genomfört artikel 23.4 i rambeslut 2002/584/RIF i den italienska rättsordningen, utgör ett lämpligt medel för att motverka risken för en allvarlig hälsoskada till följd av att den berörda personen överlämnas till den rättsliga myndigheten i den utfärdande medlemsstaten. Inom ramen för rambeslutets regelverk, mot bakgrund av vilket den italienska bestämmelsen ska tolkas, förefaller den omständigheten att överlämnandet ”undantagsvis” får skjutas upp avse situationer av rent tillfällig karaktär, i vilka ett omedelbart överlämnande av den berörda personen skulle strida mot mänsklig värdighet.
- 14 En åtgärd som uppskov med verkställighet av ett beslut om överlämnande kan däremot inte anses vara lämplig i fall där det är fråga om allvarliga kroniska sjukdomar med obestämd varaktighet, såsom de som den berörda personen lider av. I sådana fall riskerar det uppskjutna verkställandet av den europeiska arresteringsordern, även om det redan har beslutats av överrätten, att bli bestående under en obestämd tid. Detta medför att överlämnandeförfarandet fräntas all ändamålsenlig verkan och riskerar därmed att den utfärdande medlemsstaten beroende på omständigheterna hindras från att lagföra eller verkställa straffet för den berörda personen. Slutligen skulle upprepade uppskov med verkställighet av ett beslut om överlämnande på grund av kroniska hälsotillstånd medföra att den berörda personen hölls kvar i en situation med fortsatt osäkerhet kring sitt

framtida öde, vilket strider mot kravet på att garantera att varje förfarande som kan ha inverkan på den personliga friheten ska ha en rimlig tidsfrist.

- 15 Den hänskjutande domstolen önskar vidare få klarhet i huruvida de allmänna villkoren i artiklarna 1 och 2 i lag nr 69/2005 i den lydelse som är tillämplig i det nationella målet, det vill säga före ändringarna genom lagstiftningsdekret nr 10/2021, innebär att den italienska rättsliga myndigheten får besluta att inte verkställa överlämnandet även i andra situationer än dem som nämns i artiklarna 18 och 18-bis i lagen, för det fall överlämnandet under alla omständigheter kan innebära en risk för åsidosättande av en grundläggande rättighet som den berörda personen har enligt den italienska konstitutionen eller unionsrätten. Enligt den hänskjutande domstolen kan en sådan tolkning inte godtas.
- 16 Dessutom klargör varken den tidigare gällande lydelsen i artiklarna 1 och 2 i lag nr 69/2005 eller den nu gällande lydelsen i artikel 2 i nämnda lag uttryckligen huruvida den enskilda behöriga rättsliga myndigheten i fråga om överlämnandeförfarandet i varje konkret fall ska bedöma huruvida verkställandet av en europeisk arresteringsorder som har utfärdats av en rättslig myndighet i en annan medlemsstat kan innebära ett åsidosättande av en av de rättigheter eller principer (i den italienska rättsordningen och unionsrätten) som enligt lag nr 69/2005 ska iakttas.
- 17 Den allmänna principen om att rambeslut 2002/584/RIF, och följaktligen genomförandebestämmelserna i varje enskild medlemsstat, ska respektera de grundläggande rättigheter som återges i artikel 6 FEU bekräftas uttryckligen både i skäl 12 och artikel 1.3 i beslutet. Detta är dessutom en underliggande princip i hela unionens rättsordning (artikel 51.1 i stadgan).
- 18 EU-domstolen har emellertid slagit fast att medlemsstaterna inte får låta genomförandet av unionsrätten på de områden som är föremål för fullständig harmonisering vara villkorat av överensstämmelsen med nationella normer för skydd av grundläggande rättigheter, när tillämpningen av dessa normer kan undergräva unionsrättens företräde, enhetlighet och verkan (dom av den 26 februari 2013, C-617/10, Åkerberg Fransson, punkt 29, och dom av den 26 februari 2013, C-399/11, Melloni, punkt 60). De grundläggande rättigheter som ska iakttas enligt rambeslutet är snarare de som erkänns i unionsrätten och följaktligen av samtliga medlemsstater när dessa tillämpar unionsrätten, i och med att dessa grundläggande rättigheter följer av medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner (artikel 6.3 FEU och artikel 52.4 i stadgan).
- 19 Av detta följer att normerna för skydd av grundläggande rättigheter fastställs först och främst i unionsrätten och att lagenligheten av regelverket för den europeiska arresteringsordern och dess konkreta verkställande på nationellt plan villkoras av att dessa normer iakttas, eftersom det rör ett område som är fullständigt harmoniserat. När det i artiklarna 3, 4 och 4a i rambeslut 2002/584/RIF anges möjliga skäl att vägra att överlämna personen syftar detta till att tillse att det

faktiska genomförandet av regelverket för den europeiska arresteringsordern sker med iakttagande av den enskildes grundläggande rättigheter.

- 20 Samtidigt används detta regelverk för att säkerställa enhetlighet och verkan vid tillämpning av lagstiftningen med avseende på den europeiska arresteringsordern, som bygger på presumtionen att det finns ett ömsesidigt förtroende bland medlemsstaterna om att de andra medlemsstaterna iakttar de grundläggande rättigheterna. Dessa krav på enhetlighet och verkan innebär att de rättsliga myndigheterna i den verkställande medlemsstaten som regel, bortsett från i de situationer där detta föreskrivs eller är tillåtet enligt rambeslutet, inte får vägra att överlämna en person mot bakgrund av rent nationella, men inte på europeiskt plan gemensamma, normer för skydd av den berörda personens grundläggande rättigheter (dom av den 5 april 2016, C-404/15 och C-659/15 PPU, Aranyosi och Căldăraru, punkt 80).
- 21 Följaktligen skulle det uppenbart strida mot denna princip att göra en tolkning av den nationella lagstiftningen som ger den verkställande rättsliga myndigheten befogenhet att, mot bakgrund av bestämmelser av allmän karaktär såsom artiklarna 1 och 2 i lag nr 69/2005, vägra att överlämna den berörda personen bortsett från i de situationer som på ett uttömmande sätt fastställs i lagen i överensstämmelse med bestämmelserna i rambeslutet.
- 22 Detta gäller även i en situation där verkställandet av den europeiska arresteringsordern enligt den behöriga domstolens uppfattning i det konkreta fallet skulle innebära ett resultat i strid med konstitutionens övergripande principer eller människans okränkbara rättigheter, eftersom det endast ankommer på Corte Costituzionale att pröva huruvida unionsrätten, eller nationell lagstiftning för genomförande av unionsrätten, är i överensstämmelse med dessa övergripande principer och okränkbara rättigheter.
- 23 Dessutom innebär unionsrätten i sig att verkställandet av den europeiska arresteringsordern inte får innebära ett åsidosättande av den berörda personens grundläggande rättigheter som tillerkänns genom stadgan och artikel 6.3 FEU.
- 24 För att förhindra att genomförandet av rambeslutet om en europeisk arresteringsorder i det enskilda fallet kan komma att innebära att den berörda personens grundläggande rättigheter åsidosätts i situationer där rambeslutet inte uttryckligen anger skäl att vägra att överlämna en person har EU-domstolen nyligen flera gånger i sin praxis genom tolkning definierat lämpliga förfaranden som gör det möjligt att förena kraven på ömsesidigt erkännande och verkställighet av straffrättsliga avgöranden med respekt för den berörda personens grundläggande rättigheter.
- 25 Detta har närmare bestämt varit fallet i fråga om faran för att verkställandet av en europeisk arresteringsorder kan utsätta den berörda personen för omänsklig eller förnedrande behandling i samband med frihetsberövandet i den utfärdande medlemsstaten till följd av systematiska eller allmänna brister eller brister som rör

vissa kategorier av personer eller vissa anläggningar för frihetsberövande (dom av den 5 april 2016, C-404/15 och C-659/15 PPU, Aranyosi och Căldăraru, dom av den 25 juli 2018, C-220/18 PPU, ML, och dom av den 15 oktober 2019, C-128/18, Dorobantu) samt i fråga om risken för att den berörda personen utsätts för ett förfarande som inte tar hänsyn till garantierna i artikel 47 i stadgan till följd av systematiska och allmänna brister avseende oavhängigheten hos domstolarna i den utfärdande medlemsstaten (dom av den 25 juli 2018, C-216/18 PPU, LM, och dom av den 17 december 2020, C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, L och P).

- 26 Dessa förfaranden, som grundar sig på dialogen mellan de rättsliga myndigheterna i den verkställande medlemsstaten och i den utfärdande medlemsstaten i enlighet med artikel 15.2 i rambeslutet, syftar till att tillse att de verkställande rättsliga myndigheterna i det konkreta fallet kan säkerställa att överlämnandet inte innebär en risk för att den berörda personens grundläggande rättigheter kan komma att åsidosättas. Endast för det fall det av denna dialog framgår att detta inte kan säkerställas får den verkställande rättsliga myndigheten besluta att inte verkställa den europeiska arresteringsordern och därmed vägra att överlämna en person i andra situationer än dem som uttryckligen är tillåtna enligt rambeslutet.
- 27 EU-domstolens ovannämnda domar har således infört mekanismer i unionsrätten som innebär att skyddet av de grundläggande rättigheterna kan säkerställas för de personer som berörs av en europeisk arresteringsorder inom ramen för ett gemensamt regelverk som är bindande för samtliga medlemsstater.
- 28 Det finns dock anledning att fråga sig huruvida de principer som EU-domstolen har slagit fast i de ovannämnda domarna analogt kan utvidgas till att omfatta även fall där sjukdomstillstånd hos den person som begärs överlämnad kan förvärras avsevärt i händelse av överlämnande, särskilt vad gäller kravet på en direkt dialog mellan de rättsliga myndigheterna i den utfärdande medlemsstaten och i den verkställande medlemsstaten, samt möjligheten för de sistnämnda att avsluta överlämnandeförfarandet när det finns en risk för att åsidosättandet av den berörda personens grundläggande rättigheter inte kan uteslutas inom en rimlig tidsfrist.
- 29 Kraven på enhetlighet och verkan vid tillämpningen av den europeiska arresteringsordern inom unionens rättsliga område innebär att denna fråga ska besvaras av EU-domstolen i dess egenskap av högsta uttolkare av unionsrätten (artikel 19.1 FEU).
- 30 Den hänskjutande domstolen anger de argument som talar för att de principer som EU-domstolen har slagit fast i ovannämnda domar ska utvidgas till att omfatta det nu aktuella fallet. Vad gäller den italienska rättsordningen skyddar artikel 32 första stycket i konstitutionen hälsan som en ”grundläggande mänsklig rättighet”. Av denna rättighet följer att offentliga organ inte bara ska avhålla sig från skadliga ageranden utan även har en positiv skyldighet att säkerställa den sjukvård som krävs för att värna om personens hälsa. Denna rättighet ska i sin helhet även tillerkännas intagna i anstalt, oavsett om de har dömts genom lagakraftvägande dom eller sitter häktade. För att skydda denna rättighet utesluter den italienska

straffprocessrätten i princip att en person får häktas eller hållas kvar i häkte om personen lider av en ”särskilt allvarlig sjukdom som innebär att personens hälsotillstånd inte är förenligt med frihetsberövande och under alla omständigheter sådant att det inte medger lämplig vård vid fängelsestraff” (artikel 275.4-bis i codice di procedura penale). Vidare föreskriver regelverket avseende tilltalade narkotika- eller alkoholmissbrukare som deltar i behandlingsprogram i princip att fängelsestraffet ska ersättas med en mindre inskränkande åtgärd för den som följer eller har för avsikt att följa ett rehabiliteringsprogram mot missbruk.

- 31 Det råder vidare inget tvivel om att hälsan utgör den enskildes grundläggande rättighet även ur ett unionsrättsligt perspektiv (artiklarna 3 och 35 i stadgan). Denna rättighet ska i sin helhet även tillerkännas en brottsanklagad person.
- 32 Om överlämnandet av den berörda personen till den medlemsstat som har utfärdat en europeisk arresteringsorder skulle utsätta den berörda personen för en stor risk för allvarliga negativa konsekvenser för hälsan är det även fråga om ett åsidosättande av artikel 4 i stadgan som fastställer den enskildes rättighet – som är av absolut karaktär och därför inte kan vägas mot något annat motsatt intresse dom av den 5 april 2016, C-404/15 och C-659/15 PPU, Aranyosi och Căldăraru, punkt 85) – att inte utsättas för omänsklig eller förnedrande behandling, vilket även bekräftas i artikel 3 i Europakonventionen (Europadomstolen, 16 april 2013, Aswat mot Förenade Kungariket, 1 oktober 2019, Savran mot Danmark, och 13 december 2016, Paposhvili mot Belgien). EU-domstolen bekräftade samma princip i en dom om unionens asylregelverk (dom av den 16 februari 2017, C-578/16 PPU, C.K. m.fl./Republika Slovenija, punkterna 37 och 68).
- 33 Kravet på att skydda de grundläggande rättigheterna för den person som begärs överlämnad ska dock förenas med intresset av att lagföra brottsmisstänkta personer, utreda ansvarsfrågan och, om de befins skyldiga, säkerställa verkställigheten av deras straff. Detta intresse eftersträvas inte enbart av den medlemsstat som har utfärdat den europeiska arresteringsordern, eftersom rambeslut 2002/584/RIF förutsätter ett gemensamt åtagande från medlemsstaternas sida för ”att en eftersökt person som befinner sig i ett annat land än där denne påstås ha begått ett brott inte ska undkomma straff” (dom av den 17 december 2020, C-354/20 PPU och C-412/20 PPU, L och P, punkt 62). Skyddet av den grundläggande rätten till hälsa, om än ofrånkomlig, får inte leda till lösningar som innebär systematisk straffrihet för allvarliga brott.
- 34 Det kan emellertid inte godtas att det enda alternativ som den utfärdande medlemsstaten har att tillgå är att den berörda personen lagförs i sin utvaro. Dels är det inte alla medlemsstater som tillåter förhandlingar i den tilltalades utvaro, dels kan denna lösning skada den berörda personen, som fräntas möjligheten att försvara sig effektivt i en förhandling som kan avslutas med en verkställbar dom mot den berörda personen.
- 35 I analogi med vad EU-domstolen slog fast i de ovannämnda domarna anser den hänskjutande domstolen att en direkt dialog mellan de rättsliga myndigheterna i

den utfärdande medlemsstaten och i den verkställande medlemsstaten kan leda till att det identifieras lösningar som i det konkreta fallet möjliggör att den berörda personen kan lagföras i den utfärdande medlemsstaten. Därmed garanteras den berörda personen rätten till försvar fullt ut samtidigt som det förhindras att den berörda personen utsätts för risk för allvarlig hälsoskada, exempelvis genom att personen placeras på en lämplig anläggning i den utfärdande medlemsstaten under förhandlingen. Den verkställande rättsliga myndigheten ska endast tillåtas att vägra att överlämna en person om denna dialog inte leder till lämpliga lösningar inom rimlig tid.

Den hänskjutande domstolen har ansökt om att EU-domstolen ska handlägga förevarande mål om förhandsavgörande skyndsamt, i enlighet med artikel 105 i domstolens rättegångsregler. Även om målet inte gäller ett förfarande avseende en person som för närvarande inte är frihetsberövad, anser den hänskjutande domstolen att det ger upphov till tolkningsfrågor som rör centrala aspekter av regelverket för den europeiska arresteringsordern och att den efterfrågade tolkningen kan ha allmänna konsekvenser både för de myndigheter som ska samarbeta inom ramen för den europeiska arresteringsordern och för eftersökta personers rättigheter.